

Sygn. akt I C 1018/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Wiekiera
Protokolant:	starszy protokolant Magdalena Lewandowska-Born

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2019 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko P. B. (B.)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanego P. B. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1018/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 kwietnia 2018 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. B. kwoty 1255,48 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany zawarł umowę kredytową z poprzednikiem prawnym powoda. Z tego tytułu powstała wierzytelność dochodzona pozwem, której pozwany nie zapłacił.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podniesiono zarzut niewykazania roszczenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Zakwestionowano również wypowiedzenie umowy oraz cesję wierzytelności. Ponadto pełnomocnik pozwanego zaprzeczył prawdziwości dokumentów, które nie zostały poświadczone za zgodność przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 września 2014 r. pozwany złożył wniosek o zawarcia umowy o kartę kredytową skierowaną do V. Bank (...) Oddział w Polsce. Tego samego dnia zawarto umowę o kartę kredytową na podstawie której pozwany zobowiązał się spłacić zobowiązanie powstałe z tytułu użytkowania przedmiotowej karty.

(wniosek k. 17-18, umowa k. 19-26)

Powód wzywała pozwanego do zapłaty.

(pisma powoda k. 29-31)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone i wskazane powyżej dokumenty, uznając zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy za wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe za pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymagające uzupełnienia. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować wiarygodność treści dokumentów wskazanych w stanie faktycznym, nie dopatrywał się też żadnych okoliczności, które pozwoliłyby na podważenie ich wiarygodności i dlatego uwzględnił fakty z nich wynikające w całości. Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe z dokumentów, albowiem zostały one złożone w kopiach niepoświadczonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Podkreślić należy, że w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że dokumentem w aspekcie przepisów k.p.c. o dowodach jest oryginał. Kserokopia – jako odwzorowanie oryginału – może być uznana za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem bowiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie II CSK 557/08 LEX nr 584200; wyrok z dnia 10 lipca 2009 r. w sprawie II CSK 71/09 LEX nr 584201). Podobne stanowisko zostało ujęte także w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z 10 stycznia 2008r. (Lex nr 398729) wskazał, że „sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c. i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi w tej sytuacji dowodu z dokumentu”. Skoro pismo nie może być uznane za dokument - niepoświadczona kopia nie jest dokumentem - nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmiennie ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby bowiem w ocenie Sądu do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do „przyrządów utrwalających albo przenoszących obraz lub dźwięk”. Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (wyrok S.A. w Poznaniu z dnia 24.11.2010 r. w sprawie I ACa 831/10 (LEX nr 898565)). Tym samym przedłożone kserokopie nie niosły za sobą wartości dowodowej i jako takie nie wykazywały okoliczności, które miały być nimi wykazane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporna między stronami było zawarcie umowy o kartę kredytową pomiędzy V. Bank (...) Oddział w Polsce, a pozwanym. Umowa kredytu w całości regulowana jest w prawie bankowym, a nie w k.c. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tj. z dnia 7 listopada 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 1988) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. powód zobowiązany był do przedstawienia dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Powołany przepis nakłada na stronę powodową, jako wywodzącą ze swych twierdzeń skutki prawne obowiązek wykazania swoich racji. Przepis art. 232 k.p.c. normuje natomiast jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego,

jaką jest zasada kontradiktoryjności. W myśl tej zasady przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału dowodowego należy do stron, do sądu należy zaś jedynie ocena tego materiału i wydanie na jej podstawie rozstrzygnięcia. Zasada ta oznacza odstępianie od odpowiedzialności sądu orzekającego za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. To właśnie na stronach spoczywa obowiązek przytaczania dowodów na poparcie swych twierdzeń, a zatem jeśli bezczynność strony w zakresie inicjatywy dowodowej nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, w szczególności strona nie jest nieporadna, ani nie napotyka trudnych do przewyciężenia przeszkód, to musi się liczyć z groźbą ujemnych dla niej skutków związanych z brakiem wykazania faktów, na które się powołuje. Oczywiście zasada ta nie wyłącza możliwości dopuszczenia przez Sąd z urzędu dowodu nie wskazanego przez strony, zastrzega jednak takie uprawnienie do wyjątkowych wypadków, nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu jej obowiązków, w szczególności jeśli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Generalnie jednak Sąd nie ma możliwości zarządzania dochodzeń w celu poszukiwania dowodów niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w ślad za tym nie ma obowiązku poszukiwania takich dowodów. Działanie sądu z urzędu, zgodnie z utrwalonym w tej mierze orzecznictwem, mogłoby bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku równego traktowania stron (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 roku, V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

Z przedłożonych przez powoda dowodów wynikał fakt zawarcia umowy o kartę kredytową przez pozwanego i pierwotnego wierzyciela. Natomiast prawidłowo poświadczony dokumenty w sprawie nie wykazała, aby doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy przez bank. Co więcej żaden z zaofiarowanych dowodów nie wykazał, aby faktycznie wierzytelność dochodzona pozwem została w drodze cesji przelana na rzecz powoda. Ponadto żaden z dokumentów nie zobrazował wysokości ewentualnego zadłużenia pozwanego. Z tych przyczyn wobec niewykazania legitymacji czynnej powoda, wysokości zobowiązania oraz jego wymagalności powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda, jako strony przegrywającej, na rzecz pozwanego kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 270 zł, obliczone w myśl § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radów prawnych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sędzia